

[Aksel Larsen.]

hertil. Hvis man skal gaa frem efter den sædvanlige Reguladetri for Lovforslags Forelæggelse og Behandling, maa man gaa ud fra, at dette er det yderste, Socialdemokratiet kan tænke sig overhovedet at opnaa, at det er et Forhandlingsgrundlag, at man er parat til at fire og give Indrømmelser. Det vil paa den anden Side sige, at Socialdemokratiet aldeles ikke ønsker de øvrige reaktionære Bestemmelser i Grundloven, som jeg har omtalt, afskaffet, ellers havde de i det mindste fremsat dette Ønske, naar der nu alligevel skulde udarbejdes Forslag til Ændring af Grundloven.

Det vil altsaa sige, at man er parat til at forhandle, og derfor tror jeg, det er for snæversynet at betragte Forslaget til en ny § 52 som Forslag til en slet og ret Løfteparagraf. Nej, det er den Lillefinger, som man haaber, Det konservative Folkeparti eller en Fløj af det skal tage, hvorved man kan faa et Landsting, som ganske vist i endnu højere Grad end det nuværende kan siges at svare til de partipolitiske og demagogiske Interesser, Socialdemokratiet og Regeringen har. Selv et Udvalg af den Art, der foreslaas i Paragraffen, vilde naturligvis have en ganske kolossal Betydning, for man kunde altid, naar der blev gennemført noget ubehageligt for Arbejderklassen, sige: Ja, vi vilde gerne have haft det anderledes, men de sagkyndige erklærede desværre, at det var en Umulighed, og vi kunde ikke selv dømme om det, saa maatte vi bøje os for deres Mening. Men der er ikke noget som helst i Vejen for, hvis Det konservative Folkeparti i øvrigt vilde gaa ind paa Realitetsforhandlinger, og Regeringen kunde gaa med til at udvide denne Paragraf, skabe det saakaldte Erhvervsting og give det en Indflydelse, der er betydelig større end slet og ret raadgivende, saaledes at man derigennem skabte en Mellemting mellem Parlamentarismen og den saakaldte korporative Stat.

Forslaget er fremsat af en Række forskellige Grunde. Det er fremsat, vel nok fordi det ikke længere gaar at paastaa, at Landstinget er Skyld i alt ondt, uden at man ogsaa paa en eller anden Maade maa søge at demonstrere sin Vilje til at afskaffe dette Landsting. Det er ogsaa fremsat for at dække over den økonomiske reaktionære Krisepolitik, som har været gennemført, og for at faa Arbejderne til at bøje sig for Ensretningen af Fagforeningerne, idet man lover dem, at hvis de vil kaste hele deres Styrke ind paa denne saakaldte politiske

Kamps Omraade, Kampen mod Landstinget, saa skal man naa ganske anderledes Resultater ad Rigsdagens Vej, medens Fagbevægelsen som Kamporganisation er et forældet Instrument, der bør likvideres som saadant. Det er naturligvis ogsaa fremsat af rent agitatoriske Grunde. Men det er ogsaa fremsat som Udtryk for reelle Ønsker om at faa moderniseret Forfatningen, saa den bliver et smidigere Instrument for den Regering, der sidder og varetager Overklassens Interesser.

Det er ikke fremsat af Hensyn til Arbejderklassens Interesser. Hvis det var dens Interesser, der skulde varetages, saa vilde man ikke gøre det ved et saadant Lovforslag. Maa jeg minde om, at Socialministeren i et lyst Øjeblik har begaaet en større Artikel, som har været aftrykt i største Parten af Landets Presse for et lille Aars Tid siden. Den blev kaldt: Et skarpt Svar til Socialreformens Angribere. Det er ikke det skarpe Svar, han gav her i Tinget, men det er altsaa af noget tidligere Dato. Han erklærede der, at det var haabløst for en Socialminister at se, at han ikke under nogen Omstændighed kunde faa Rigsdagen til at forstaa Arbejdsløshedsspørgsmaalets Alvorlighed eller til at gøre noget for at hjælpe de arbejdsløse, og han gav dermed Rigsdagen den bedste og den skarpeste Karakteristik, der overhovedet til Dato er givet den.

Naar den nuværende Rigsdag, indbefattet Folketinget og Folketingets Fler-tal, er af en saadan Art, at Socialministeren selvoppgivende maa erklære, at han ikke kan faa den til at interessere sig for de arbejdsløse, er det ganske andre Ting, der skal til, end et Forslag om en paragrafmæssig Afskaffelse af Landstinget. Saa skal der gennemføres en Agitation ude i den brede Befolkning, som faar den til at rejse sig mod hele det bestaaende System og ogsaa mod dets Udøvere. Kun ved Hjælp af en saadan Folkestorm vil det være muligt overhovedet at faa visse Forbedringer gennemført i Forfatningen. Men givet er det, som jeg før sagde, at en grundig Ændring af det hele er umulig, fordi enhver politisk Forfatningsform er bundet til det økonomiske Grundlag. Det givne økonomiske Grundlag er den kapitalistiske Samfundsform, og saa længe Kapitalismen og den private Ejendomsret til Produktionsmidlerne eksisterer, kan der ikke indføres nogen Styreform, som virkelig giver den arbejdende Befolkning Herredømme i Stat og i Samfund.